

I. Biskvīts

– Ko jūs teicāt? Vai tiešām tik slikti? – atskanēja no balto, ar melnu zirnīšu rakstu klāto kurpju puses. Viens no apaļgajiem purngaliem sita trauksmainu takti pret betona grīdu, spicie papēži nemierīgi samīņājās.

Eižens pabāza galvu no bedres, uz kuras bija uzdzīta baltā *Toyota*, un tūdaļ pat ierāva atpakaļ, bet tikai nedaudz. Kurpju īpašniece joprojām grozījās bīstami tuvu bedres malai, lai gan Eižens teiktu, ka tas bija patīkami bīstami. Nu kļuva labāk saskatāmas ne tikai augsto papēžu izceltās potītes, bet arī paceses izliekums – akurāts un proporcionāli veidots kā sengrieķu skulptūrām. Eiženam patika antīkais trauslums, tāpat kā sievietes ceļgalu nevainojamā forma, un viņš nespēja atturēties no tā, lai paliektos vēl mazliet ārpus mašīnas aizsega. Tā bija viņa mazā priekšrocība – skats no apakšas reizēm bija satriecoši valdzinošs. Sieviete turpināja balansēt no purngaliem uz papēžiem un atpakaļ, tad spēji pagriezās, kuplā kleita novilnīja un atsedza vairāk, nekā Eižens jebkad cerēja ieraudzīt. Melnas un baltas mežģīnes, viss eleganti saskaņots. Gar acīm sāka ņirbēt melnu pumpiņu raksts. Vīrieša sajēgu atgriezta no rokām izšļukušās atslēgas šķindoņa.

– Čau, Imaldiņ!

– Čau, Lauriņ, cik tu burvīgi šodien izskaties! – augstie papēži aizklabēja projām. Īstajā brīdī, Eižena sirds bija ieskrējusi deniņos, un vajadzēja to dabūt atpakaļ.

– Liekule! – atnācēja pārmeta. – Es izskatos briesmīgi, un karstā laikā vispār ar mani ir cauri – es piepampstu divreiz lielāka.

– Nu, ja tu tā saki... bet to nevar redzēt, ja nezina, un es līdz šim neesmu satikusi nevienu tik apburošu grūtnieci kā tu.

– Nekā burvīga tur nav, tici man.

– Čau, Mākonīt! – teikto pavadīja skaļi šmauksti, bet pienākušā vīrieša balsī ieskanējās trauksme. – Ko tad tu te dari?

– Nu re, arī Jūlis atzīst, ka es esmu milzīga. Ko es te daru? Neko. Vai tad sieva nedrīkst atbraukt pie vīra uz darbu? Pusdienas atvedu.

– Laurēn, tu esi mans Mākonītis ar zelta maliņu! Bet mēs jau paši...

– Paši! Roltonus, vai?

– Ē, nē, mēs... Eižen, kas mums šodien pusdienās? *Aļo, garaž, lien ārā!*

Eižens veikli pievilkās un apsēdās uz bedres malas. Viņš tikai skata pēc slaucīja rokas no kombinezona kabatas izvilktajā lupatā. Imaldas mašīna bija ideāla, gandrīz tikpat nevainojama kā tās perfektā saimniece.

– Jūli!? – Laura atvēzējās ar pusdienu maisiņu un no visa spēka iebelza vīram pa kāju. – Tā taču Maijas jaciņa!

Vīrieša ceļgali saļodzījās, viņš veltīja brīdinošu skatienu Eiženam, kas spēji iemeta sārto un mīksto lupatiņu bedres dibenā, bet īstais brīdis bija nokavēts. Sieviete turpināja uzbrukumus:

– Tu taču dievojies, ka šoreiz neko neesi ņēmis! Bet es, kā tāda mulķe, visu dienu griezu otrādāk meiteņu skapi! Ko vēl tu esi uz šejieni atstiepis?

– Mākonīt, es... – Jūlijs tik tikko izvairījās no augstāk mērķētā maisiņa un vedināja sievu ārā no garāžas. – Laurēn, vai mēs varam to izrunāt divatā? Laurēn, rimsties, tu nedrīksti tā satraukties. Pirmkārt, tās lupatas bija maisā, kuru tu gatavojies izmest. Otrkārt, Maijiņa pa ziemu tā izstiepusies...

Eižens nespēja atturēties no smaida. Patiesībā viņš prata novērtēt tikai pretējā dzimuma pievilcību, tāpēc Jūlijs viņa acīs bija normāls, parasts vīrietis, kurš, kā pats izteicās, no darba kombinezona izlīda tikai naktīs un tad, kad bija jābrauc ar sievu uz galvaspilsētas teātri. Par pārējo Eiženam bija grūti spriest – draugs bija ne garš, ne īss, ne resns, ne tievs, mati bija krietni atkāpušies no pieres, kurā iezīmējās pirmās paliekošās rievās. Toties Jūlijs neslēpti izrādīja nosauļotos bicepsus un tricepsus, reizēm nodemonstrēja arī sešpaku, un vasarās reti kad zem lenču kombinezona bija kāds krekls.

Trīs gadus, kopš viņš strādāja kopā ar Jūliju, bija iepazīts arī drauga sievas raksturs. Lauras kašķēšanās par sīkumiem nereti draudēja pārvērsties globālā katastrofā, bet Jūlijs vienmēr bija tā nesatricināmā klints, pret kuru sašķīst pat visvarenākie cunami viļņi. Lauras aizraušanās un nu jau krietni vien ienesīga nodarbošanās bija pasūtījuma dizaina kūku gatavošana. Tas laikam bija pats pirmais, ar ko Jūlijs palielījās, kad viņi iepazinās vienīgajā ciemata krogā.

Eižens, apskatījis no tantes mantoto māju, bija meklējis vietu, kur noskalot tālā ceļa un gandrīz gadu pamestībā stāvējušā nama putekļus. Mantots nebija nekas daudz – nosēdusies māja ar dārzu, aizaugt sākusi pļava un skupsniņa meža, kas apkārt vējojošajās kailcirtēs izskatījās kā tāda apsoltā zeme. Ja ne šī mazā, zaļā paradīzes sala, Eižens jau nākamajā dienā krāmētu mugursomu un atgrieztos Londonā, atstājis papīru kārtošanu nolīgtajam juristam.

Toreiz Jūlijam izdevās Eiženu pārliecināt, ka ir pilnīgi vienalga, kur viņš grasās pievērsties automobiļu remontēšanai – Anglijā vai Latvijā.

Ar Eiženu tā bija, ja viņam cilvēks iepatikās pirmajās piecās sekundēs, tad šo patiku pēc tam bija ļoti grūti sabojāt. Un Jūlijs, ko tur lai daudz saka, Eiženam simpatizēja. Varbūt tāpēc, ka bez neērtiem jautājumiem un stulbiem padomiem uzklusēja Eižena dzīves lielāko vilšanos. Tas, ja viņš tagad pareizi atcerējās, notika pēc septītā kausa. Jā, septītā, jo vairāk alus šķirņu tajā vakarā Kaspara krodziņā nebija.

Toreiz, pēc ciemošanās Jūlija mājās, Eižens noraidīja jauniegūtā drauga piedāvājumu aizvest viņu līdz tantes mājām, kas atradās ciemata pretējā pusē, braucot pa asfaltēto ceļu, bet ejot pa taisno, nāktos šķērsot labības laukus, meliorācijas grāvjus un nelielu purviņu pa visai apšaubāmām takām un tikko saskatāmiem grunts ceļiem.

Eižens izvēlējās pirmo variantu, viņš gribēja apskatīt savu jauno dzīvesvietu, kas bija kaut kas vairāk par alus krogu un bijušajā pienotavā ierīkoto Jūlija darbnīcu. Ceļš no privātmāju rajona, kurā dzīvoja Jūlijs, veda garām vēl padomju gados celtajām daudzstāvu mājām; meta līkumu vēsturiskajam ciemata centram ar baznīcu, tirgus placi un pilsētas autobusu galapunktu, no bijušās muižas godības pāri palikušajam stallim, kurā pēc renovācijas mitinājās vietvaldība, vecajam tautas namam ar otrajā stāvā izvietoto bibliotēku, pirmās Latvijas brīvvalsts gados celtajai skolai; izlocījās caur nākamo daudzdzīvokļu ēku puduri, kura pirmo stāvu izkārtne vēstīja, ka tepat ir pieejami visi nepieciešamie skaistumkopšanas pakalpojumi, ieskaitot SPA un ājurvēdu masāžu, mazi drēbju un saldumu veikaliņi, veterinārā aptieka un zobārstniecības prakse ar nosaukumu *Rauj un ārstē*.

Nepilnās piecpadsmit minūtēs Eižens bija izgājis cauri savai jaunajai dzīvesvietai, nedaudz pakavējies pie ēkas, kas padzisušiem burtiem vēstīja "-UTO-AKALPOJUMI", un garām nākamajai privātmāju rindai tuvojās zīmei, kas oficiāli ziņoja par apdzīvotās vietas beigām. Reklāmas plakāts līdzās ceļazīmei novēlēja laimīgu ceļu un optimistiski aicināja atgriezties vēlreiz. Līdz tantes mājām atlika... Līdz manām mājām, Eižens domās pārlaboja, paliek vien daži simti metru. *Happy new life in Bērzaune!*

Eižens izgāja no ēnainās un vēsās garāžas karstajā vasaras dienā. Viņš jau paredzēja, ko ieraudzīs. Saudzīgi saņēmis plaukstās sievas seju, Jūlijs maigi skūpstīja lūpas, tad acis, visbeidzot pieri. Sieviete nopūtās, apķērās vīram ap vidu un pieglauca galvu viņa plecam. Jūlijs bez mitas glāstīja Lauras matus, viņš kaut ko paklusām stāstīja, bet vētrainā grūtniece tapa aizvien rimtāka un mierīgāka. Pusdienu maisiņš bija piemirsts un mētājās pie abu kājām.

Eižens pašķielēja uz Imaldu. Arī viņa vēroja pāri, kas nupat kā salīga mieru. Sieviete profils līdzinājās Nofretetei: augsta piere, taisns deguns, mazliet izvirzīta virslūpa, apaļa apakšlūpa, proporcionāli veidots zods un maigs, slaidš kakls. Eižens norija paša kaklā saskrējušās siekalas, tas sanāca pārāk skaļi, un Imalda, novērsusies no laulātā pāra, uzlūkoja vīrieti dzidri zilām acīm, kas jau nākamajā mirklī paslēpās aiz garu skropstu ēnām. Sieviete pacēla roku, lai pieglaustu gaišo matu šķipsnu. Šaura delna, smalks elkons, ideāla augšdelma līnija, kas pludeni pārgāja krūtīs. Tās sedza balts audums ar melnu zirnīšu rakstu.

– Labi, mākonīt, aizbrauksim sestdien uz pilsētu, aiziesim uz tirdzniecības centru, nopirksim mazulim jaciņu, nē, veselās divas jakas, bet zilas, – Jūlijs gribēja paturēt pēdējo vārdu, vedinādams sievu uz servisa telpām.

– Nē, Jūli, labāk kādā neitrālā krāsā. Atceries, kas bija pēdējā sonogrāfijā? Nu re! Sažmiedza kājiņas un nerādīja. Galu galā, vai nav vienalga? Galvenais, lai viņa... viņš ir vesels.

– Puika būs, es zinu! Būs pacančīks! – Jūlijs skāva un mutēja grūtnieci, kas atkal izvairījās. – Divi skuķi jau ir, un basta! Johaidī! No tā mūžīgi rozā var nokrist uz pussešiem, goda vārds! Eižen, saki, ka es runāju taisnību. Šmotkiņas, ziepītes, pat tualetes papīrs, iedomājies, pat to, princeses–pelītes atvilkušas mājās rozā krāsā.

– Lillā! – Laura iebilda. – Lavandas krāsā ar lavandas smaržu.

– Vai tu gribi teikt, ka es krāsas neatšķiru? – Jūlijs turpināja pukoties, bet tas tikai nezinātājam tā izskatījās. Eiženam sen bija skaidrs, kurš drauga ģimenē ir galvenais, un to, ka Jūlijam pret to nav nekādu iebildumu. Viņš bezgala lepojās ar savām meitenēm, kā sauca sievu un abas meitas. Vecākajai Agnesei bija četrpadsmit, bet Maijiņai nesen nosvinēja septīto jubileju. Abas bija mammas kopijas – neliela auguma brunetes ar riekstu krāsas acīm un maziem vasarraibumiņiem nosētu degungalu.

Tomēr Jūlijs sapņoja par dēlu, kā jebkurš normāls vīrietis. Viņš gaidīja mantinieku. Jūlijs, protams, piepūtās lepns kā pāvs, kad draugi pie izdevības apcēla: meitas dzimstot vislielākajiem brunču medniekiem, bet Eižens droši zināja, ka draugam nekad un neviena cita bez sievas nav bijusi. Skolas laikā izcīnījis sūru un grūtu cīņu, lai Lauru iegūtu, uzreiz pēc vidusskolas izlaiduma noprecējies, Jūlijs ne uz vienu citu nebija pat paskatījies. Tikai Imalda bija izņēmums, bet uz viņu jau skatījās visi Bērzaines vīrieši vecumā no trīspadsmit līdz pat astoņdesmit trīs gadiem.

– Eižen? Eižen, jūs mani dzirdat? Ko jūs sakāt par gulbīti? Kas jums notika? Vai ar jums viss kārtībā?

– Aha. Ko...? Ā! Jūs domājat mašīnu. Hm... – Eiženam bija iemesls raukt pieri un berzēt rudās, spurainās uzacis, lai kaut kādā veidā aizgaiņātu no sejas izteiksmi, kas tā satrauca Imaldu. Sieviete kāpās atpakaļ, augstie papēži iegrima grantī, šķita, ka viņa tūlīt, tūlīt zaudēs līdzsvaru, un Eižens rīkojās nedomājot.

Pieskarties sievietes mugurai bija vēl patīkamāk, nekā viņš atcerējās. Tā bija viena vienīga deja Ziemassvētku ballē. Eižens nemācēja dejot, bet Laura tik ilgi pierunāja, ka vīrietis padevās un uzaicināja Imaldu uz valsī. Sapratusi, ka partneris nepārzina soļus un nemāk arī vadīt, Imalda ar neslēptām ciešanām ļāva sevi stumdīt zāles viducī, kamēr pārējie virpuļoja garām. Eižens nespēja izlaist sievieti no rokām, bet izmisīgi vēlējās, kaut viņa pati pateiktu – pietiek. Kāpēc

viņš vispār paklausīja Jūlija sievai? Bet, vai tad Laurai kāds vispār uzdrīkstējās runāt pretī! Pat Jūlijs ne, vien meklēt visādus apkārtceļus, lai pārliecinātu par pretējo.

Eižens joprojām turēja Imaldu apķertu. Sieviete ar visu svaru uzgūla vīrieša rokai, vēl mazdrusciņ, un viņš vairs nespēs pretoties gravitācijai. Imalda bija tik tuvu, ka viņš sajuta, kā smaržo dušas želeja, kuru sieviete šorīt lietojusi, matu laka, kas saglabāja matu kritumu, lūpu pomādes vaniļa. Mazās, intīmās smaržas paguva pastāstīt par Imaldu daudz vairāk, nekā visi Bērzaines ciema tenkotāji kopā. Viņa nebija steigusies, pavadījusi pie spoguļa ļoti daudz laika. Kleita pavisam jauna, cenu zīme noņemta, bet caurspīdīgais plastmasas āķītis palicis, viens no auskariem ticis labots, auss ļipiņai caurdurtā kājiņa atšķīrās no otras.

Vīrietis apzināti pētīja visus maznozīmīgos sīkumus, lai tikai nebūtu jāskatās uz sievietes krūtīm, lai nebūtu jādomā par to, kā taustes atmiņa salīdzina tagad un toreiz, dejas laikā sajusto muguras izliekumu. Abu ceļi pēc tās balles ne reizi vairs nekrustojās. Līdz šodienai, kad, Jūlija sabiedēta, sieviete atdzina auto uz padziļinātu profilaktisko apskati. Panika bija veltīga, un Eižens nespēja saprast, kas draugu darījis tik bažīgu, jo sliktākajā gadījumā mašīnai varēja nomainīt eļļu.

– Vai... varbūt vēlaties kafiju? – Eižens aizsmacis piedāvāja, kad sieviete bija nostādīta uz pagalma jaunā bruģa. Viņa steidzās piekārtot vēja un vīrieša roku savandīto kleitu, atgādinādama baltraibu putniņu, kas ar knābi nolīdzina sabužinātās spalvas. Eižens karsti vēlējās viņu vēlreiz saķert un vairs neatlaist, bet nebija neviena acīm redzama iemesla tā darīt, jo katru nākamo soli Imalda spēra divtik uzmanīgi.

Sieviete apstājās, pagriezās, un vienu īsu mirkli Eižens sievietes skatienā izlasīja – jā, es arī vēlos! Ak, viņš taču redzēja! Juta, sajuta un saprata visu. Arī viņš gribēja to, kas reizēm tā cirta acīs un sirdī, kad nācās uzlūkot Jūliju kopā ar Lauru. Baltā skaudība – tā Eižens sauca to, ko juta, kad domāja par draugu un viņa ģimeni. Jūlijam bija viss – bērni, sieva, arī sievasmāte piedevām, bet bija.

– Es tūlīt! – Eižens bija gatavs traukties uz servisa uzgaidāmo telpu pie smalkā, pavisam nesen iegādātā kafijas aparāta. No tā varēja dabūt ārā visu, kas vien klientiem kārojās – melnu, baltu, lielu, mazu vai vidēju uzmundrinošo dzērienu. Imalda dzēra kapučīno. Nē, Eiženam vēl ne reizi nebija nācies to viņai piedāvāt, bet no Lauras viņš bija izdibinājis, kas Imaldai patīk. Kapučīno ar mazliet kanēļa, Frenks Sinatra, melnbaltais kino, Ziedoņa dzeja, zīds, kašmirs, sniegs un Ziemassvētki. Vēl, Lauras ietekmēta, Imalda bija sākusi aizrauties ar kūku cepšanu. Kapučīno un siera kūka, vēlas brokastis gultā – iedomas, kas nedeva Eiženam mieru kopš pavasara. Tās izgaisa mirklī, kad vīrietis sadzirdēja – paldies, bet nevēlos.

Kā tā – nevēlos?! Ko tad tas nozīmē? Tu taču gribi! Gribi un varbūt pat vairāk nekā es! Eižens apstājās, tomēr neuzdrošinājās atskatīties. Lai velns parauj to sasodīto kafijas automātu! Būtu labāk nopircis licenci un dalītu visiem alu!

– Nu, balodiši, ko jūs te dūdojat? – Jūlijs un Laura jautāja gandrīz vienbalsīgi, kad rokkrokā atgriezās no iekštelpām.

– Pusdienas ieliku ledusskapī. Tik un tā jau padzisušas. Nav diez ko veselīgi, bet uzsildīsiet mikrenē, kad paši gribēsiet.

Laura bija kā kūstošs sviests uz siltas maizes. Eižens aizdomu pilns palūrēja uz draugu. Jūlijs svilpodams kaut ko pētīja debesīs. Nu nē, nevar būt, Laura kļuvusi apaļa kā rieksta kodols, bet, ko gan Eižens varēja zināt par laulāto attiecībām? Kamēr viņš pagalmā cīkstējās ar Imaldu, tikmēr, velns zina, ko tie abi bija paguvuši sadarīt. Vēl viens iemesls, lai apskaustu draugu.

– Mašīna paliks pie jums? – zilās acis jautājoši ieurbās Eiženā.

Kur palika *gribu, gribu, gribu*? Vai kaut kas tāds maz bija? Nebija, noteikti nē! Tas bija tikai viņa sakairinātās iztēles lidojums. Ne Imalda gribēja kafiju, ne viņu. Pilnīgi garām! Eižens nejaudāja atvairīt vaigos kāpjošo karstumu.

– Cik labi! – Laura iesaucās. – Tas ir, es gribēju teikt, labi, varu Imaldu aizraut līdz centram. Astrīdas salonā tev neko nevajag? Žēl... bet es gan ieskriešu.

– Laurēn, varbūt tev nevajadzētu vairs sēsties pēc stūres? – Jūlijs mēģināja aizkavēt sievu.

– To pašu tu teici pusgadu atpakaļ. Es, Jūli, neesmu slima, es tikai esmu stāvoklī. Nu un kas, ka drīz jādzemdē? Es netaisos tos gaisa gabalus staigāt kājām vai gaidīt, kad tu atbrauksi man pakaļ ar savu bērņības traumu.

– Ko, ko? Atkārto lūdzu, ko tu tikko teici?

– Nu... Nu, un kā citādāk lai nosauc tavu uztjūnēto audjiku? Par jaunības sapni, vai? Jūli, tu esi divu, nē, meloju, tu būsi daudz bērņu tēvs, pēdējais laiks kļūt pieaugušam un pārsēsties normālā auto,

– Normālā? – Jūlijs saviebās. – Tātad es, tavuprāt, esmu nenormāls.

– Nē, bet tu reizēm esi kā vēl viens bērns, kas man jāpieskata, jāaudzina un...

– Es atcerējos! – Imalda priecīgi iesaucās. – Es atcerējos, ka arī man vajag pie Astrīdas. Aizvedīsi, Lauriņ? Jūlij, kad es dabūšu atpakaļ gulbīti?

– Nezinu! – viņš atcirta. – Neprasi nenormālajam ar bērņības traumu!

– Nu, izbeidz, – Imalda klusītēm lūdzās, – Laura to nedomāja nopietni. Viņa vienkārši grib visu darīt pati, negrib būt no kāda atkarīga, negrib būt tev par nastu.

– Ka tik ne tā! Bet es šodien negribu būt pieaudzis. Un nebūšu! Ar visiem jautājumiem, lūdzu, pie Eiženonkuļa!

Eižens zināja, cik ļoti draugs loloja, pucēja, aptekalēja savu hibrīdauto, un nekad, nūdien, nekad viņš nebija dzirdējis no Jūlija sievas par to kaut vārdu pārmetumu.

Elektrooranžs klasiskais *Audi 80* bija piedzīvojis fantastiskas pārmaiņas – sākot no spoileriem, ksenona miglas lukturiem, stiklotas jumta lūkas līdz pat bagāžniekam, kura lielāko daļu aizņēma superjaudīgi sabvūferi, nemaz nerunājot par sarkani iztapsēto mašīnas salonu ar apsildāmajiem sēdekļiem, elektroniku un automātiski nolaižamajiem logiem. Ja tā pavisam godīgi, tad Eižens atpazīna tikai audi virsbūvi un četrus savītos gredzenus, pārējais bija tāds mikslis, ka būtu jāveic ļoti pamatīga izmeklēšana, lai atpazītu, kas no kā cēlies.

Eižens paraustīja plecus un, līdzīgi Imaldai, norakstīja Lauras untumus uz viņas īpašo stāvokli.

– Vai es varu rēķināties ar piektdienu? – Imalda, paklausot Jūlijam, lietišķi vērsās pie Eižena. Vairs ne viņas no sievietes–putniņa. Tā... piektdiena... Diena, kurā kopš gada sākuma Imalda ar apskaužamu regularitāti brauca uz Rīgu. Tas sāka kļūt aizdomīgi – kas tie par kursiem vai semināriem vasaras laikā? Imaldai, tāpat kā citiem Bērzaines skolotājiem, bija atvaļinājums, bet viņa turpināja braukt. Varbūt taisnība ciema žagatām, ka smukajai učenei galvaspilsētā uzradies mīļākais?

– Aha, – Eižens grasījās godīgi atbildēt, ka tojota var atgriezties pie īpašnieces, augstākais, pēc stundas, bet mēle nez kāpēc samežģījās. – Nū... ne ātrāk kā pirmdien.

No lielās šosejas, kas veda garām Jūlija un Eižena *Auto pakalpojumiem*, griezīgi taurēdams, nogriezās melns hammers. Tas bija kā Bērzaines kultūras centra vadītājas Rebekas vizītkarte, kas lieku reizi paspilgtināja viņas košo un skaļo personību. Tās nekad nebija par maz, un šobrīd bija arī ļoti nelaikā.

Hammera mestajā ēnā Jūlija dārgums zaudēja daļu pievilcības. Eižens nespēja ieskatīties drauga skābajā ģīmī. Jūlijs cītīgi pulēja mīlotā *Audi 80* spoguļus, un izlikās, ka viss pārējais uz viņu neattiecas. Laura sēdēja savā mašīnā – kārtīgā, lielai ģimenei piemērotā volvo – dzimšanas dienas dāvanā, kuru tieši pirms deviņiem mēnešiem Jūlijs bija atdzinis no Vācijas.

– Hellou, zēni! Ha-ha-ha! – Rebeka trausās ārā no mašīnas. – Čau, Imaldiņ! Ča-au, Lauriņ! – viņa pamanīja visus. – Ekselenti, ha-ha, brīnišķīgi, ka arī jūs esat šeit! Fū, – sieviete apvēdinājās ar krāsainu lapu žūksni.

Gandrīz caurspīdīga, kā vienmēr, sarkanā kleita, šoreiz uz lencītēm, un, tikai daļēji pieslēpjot krūštura nesaturētās krūtis, beidzās virs apaļīgām, romiešu tipa sandalēs iespīlētām potītēm. Rebekas bija daudz visās nozīmēs – miesa lauzās ārā, rēgojās cauri, smieklī griezās ausīs, un citkārt tik plašajā servisa pagalmā kļuva par šauru.

– Iepazīstaties, ha-ha, mana brāļameita Mētra! – Rebeka pamāja ar improvizēto vēdekli uz sīku, nenosakāma vecuma un pirmajā brīdī arī dzimuma būtni, kas izslīdēja no augstās

sēdvietas. Virs pieguļošajiem džinsiem kārtu kārtām uzvilks pelēkmelnš, maisveidīgs ietērps, pāri galvai tumša kapuce, bet zem tās – bāla, sirdsveidīga sejiņa. Aprauti pamājusī, meitene nostājās līdzās tantei. Labs fons, Eižens nodomāja, jo iesākumā ne ar ko neievērojamā būtne uzreiz kļuva pamanāma. Imalda pasmaidīja, Laura pameta volvo, pat Jūlijs atrāvās no audi pucēšanas.

– Sveicināti! Vai atļausiet pie jums izvietot plakātus? – teiktais skanēja sakarīgi un pieklājīgi. Arī Eiženu sāka interesēt, ko savādā meitene grasās reklamēt.

– Te nevajag tik formāli, – Rebeka uzreiz iejaucās un pagrieza krāsaino žūksni tā, lai visi var redzēt. – Nedēļas nogalē būs gadskārtējie pagasta svētki, bet režisore, ha-ha, šoreiz ir mana brāļameita. Jā, jā, Mētriņa nolēmusī iet manās pēdās, kļūt par kultordzi, ha-ha-ha!

Jūlijs pētīja apdrukāto papīru, Laura lasīja, bet Imalda izskatījās tā, it kā visu jau zinātu, un Eižens nesaprata, ko palaidis garām. Bērzaines svētki tika sludināti kopš Lieldienām, vai ikkatrā pagasta avīzes numurā bija publicēts pasākumu, viesmākslinieku, sacensību un konkursu uzskaitījums – tik plaša programma, ka Eižens parasti izlasīja tikai tās sākumu un beigas.

– Konkursa nolikums, – burtoja Jūlijs.

– Kūku konkursa, – Laura precizēja.

– Ha-ha-ha, Lauriņ, – Rebeka izrāva no sievietes rokām lapu, – tu jau tikpat kā profesionāle. Nemot vērā šā brīža delikāto, ha-ha, stāvokli, mēs nemaz nelolojām cerības, ka tu piedalīties. Ha-ha-ha, Jūli, tu taču neļausi sieviņai mocīties, vai ne? Ko nu tu, Lauriņ, ha-ha, vietējā konkursā, ha-ha, tērēsi laiku! Nākamgad televīzija rīkos nacionālā līmenī, tad mēs no pagasta, nē, no visa novada delegēsim, ha-ha, tieši tevi!

– Grūtniecība nav slimība, – Laura atcirta. – Klientiem es nevienu pasūtījumu neesmu atteikusi!

– Ha-ha, nuja, bet tas jau tavs darbiņš.

– Nolikums bija iepriekš publicēts, – Imalda ierunājās, – bet tagad, skatos, mainīta pieteikšanās kārtība, un iepriekš nekas nebija teikts par *Grand Prix*.

– Lielā balva? – Jūlijs saausījās un atvirzīja ar tekstu pieblīvēto lapu tālāk no acīm. – O, jopcik, tādiem maziem burtiņiem, ka, ja nezini, i nepamanīsi. Kur tad pagastam tāds kāposts?

– Svētkiem ir sponsors, – Mētra paziņoja reizē ar paukšķi, kas radās, pārplīstot lielam košļājamās gumijas burbulim. – Bet nolikumu mēs nedaudz izmainījām, saskaņā ar jauno personas datu regulu. Es spraužu klāt, ja? – meitene uzrunāja savu morālo un arī fizisko aizmuguri. – Jādodas tālāk! Tu teici, ka ir vēl citi objekti, kuros varam ievest, un mājas, kuras apbraukāt.

– Jā, jā, bet jūsu uzdevums, ha-ha-ha, pievērst klientu uzmanību un aicināt piedalīties. – Rebeka atņēma pa vienai vien, izdāļātās lapas. Mētra tikmēr rīkojās, dzelzs skavas pienagloja pie garāžas durvīm veselus divus reklāmas plakātus.

– Ak tad sponsors, – Jūlijs nespēja rimties. – Un kurš tad ir tas oligarhs? No Rīgas, Ventspils vai varbūt no plašās...

– Nu, nevajag jau, ha-ha, tā pārspīlēt, – Rebeka pārtrauca minējumus. – Tur viss ir nodrukāts. Mētriņ, tu taču pieliki klāt... vai kā?

– Vai kā. Tu teici...

– Ha-ha-ha, neko es neteicu! Tu atkal būsi pārpratusi. Tā ir ar tiem jauniešiem – jāseko līdzi vai ikkatram solim. Gribi teicamu vērtējumu kursa darbā? Ha-ha-ha! Domā, ka pietiek uzrakstīt scenāriju un izsludināt pasākumu? Nē, draudziņ, es šajā darbā esmu zemi graužusi un simtreiz no ādas līdusi ārā, lai tikai viss notiktu tā, kā ieplānots. Ar sabiedrību ir jāstrādā, mīļumiņ! Tautai, ha-ha, tai vajadzīga spēcīga motivācija!

Mētras lūpās milza jauns gumijas pūslis, bet aiz zemāk norautās kapuces sarka vaigi. Meitene aizgriezās un vairs neiebilda.

– Kurš ir tas naudasmaiss? – Jūlijs neatkāpās pat pēc Rebekas paraugstundas bērnu audzināšanā. – Mēs labprāt pareklamēsim, tāpat kā pērnvasar. Atceries, Eidž, vai tad grūti bija rītā, vakarā izmest līkumu pa Bērzaini?

Eižens par atbildi saberzēja uzacis – ko tādu nebija iespējams aizmirst.

Kā vienmēr, kad visi striķi trūka, Rebeka meklēja palīdzību Jūlija autoservisā. Pagasta šoferītis Voldis bija pateicis kategorisku nē. Viņš ne par kādu naudu nevarēja piedalīties Rebekas priekšvēlēšanu kampaņā, jo kandidāts uz novada priekšsēdi bija viņa sievas tēva vai brāļa sievas brālēns vai arī velnsviņuzinakas. Vienīgais, kuram tuvākajā apkārtnē nebija nekādu radniecības saišu un līdz ar to arī interešu konflikta, izrādījās Eižens. Pupu vāģis – tā cieminieki iesauca viņa auto dēļ diviem lieliem un krāsainiem plakātiem piekabē – ik dienas divreiz izgrabēja cauri Bērzainei.

Rebekai uz plakātiem nebija ne vainas, arī sauklis bija atbilstošs – par pienesumu sabiedrībai. Ja vien topošā deputāte, pozēdama partijas fotogrāfam, būtu izvēlējusies nedaudz citādāku ietērpu. Vietējie bija pieraduši pie kultūras granddāmas kuplajām formām, un sievietes vēlmi tās pastāvīgi izcelt, šajā ziņā kompleksi Rebeķu nemocīja. Vienīgā nelaime, ka fotografēšanās brīdī, visticamāk, no uztraukuma, plānajā audumā izcēlās divi nelieli, bet stingri pauguriņi kā divas izteiksmīgi punkti tieši virs partijas sauklī esošajiem i burtiem.

Vai nozīme bija tam, vai kam citam, Eižens neiedziļinājās, viņa darbu godprātīgi apmaksāja. Diemžēl Rebeķa palika partijas sarakstā pēdējā, pat aiz ilggadējā ciema padomes priekšsēdētāja, par kuru visi runāja, ka vilkuši tikai mīnusiņus.

– Piedod, atvaino, bet mēs centāmieš no sirds! – Jūlijs mierināja Rebeku, kurai nepatika atgādinājums par neveiksmi. – Nav mūsu vaina, ka vēlētājs Bērzainē tāds, galēji labēji noskaņots. Vai ne, Eidž?

– Piligrims! – Rebeka izgrūda, pirms Eižens paguva piekrītoši pamāt.

– Kas, kas?

– Svētceļnieks? – Laura atsaucās. – Un tu to gribēji paturēt noslēpumā? Vai viņš pats? Vai tu uzaicināji?

– Piligrims būs svētkos? – sarosījās arī Imalda. – Pats personīgi?

Jūlijs pavērtu muti skatījās te sievā, te Imaldā, un Eižens jutās tieši tāpat kā draugs. Viņam nebija ne mazākās jausmas, kas ir tas mistiskais Piligrims, kura piesaukšana lika visu sieviešu acīm iemirdzēties dīvainā spozmē. Nu, labi, ne visu, Mētra joprojām slēpās aiz kapuces un košļenes burbuļiem, turklāt bija tik zaļa, ka sieviešu vecuma skalā ierindojās tuvāk tam galam, kurā atradās Jūlija meitas.

– Ha-ha-ha, dāmas! Dāmas, es jūs lūdzu, esiet pacietīgas, – Rebeka meklēja glābiņu automašīnā. – Ar laiku, ha-ha, ar laiku jūs zināsiet visu! Mētruci, nečammājies, braucam!

Vējš iepūta Rebekas kleitā kā sarkanā burā, atklādams tik daudz košuma vienlaicīgi, ka Eiženam sāka asarot acis. Viņš novērsās no sievietes auguma reljefiem un pirmais pamanīja mašīnu, kas joņoja aizvien tuvāk un tuvāk. Eižens saskatīja ķiršsarkanu poršē kabrioletu, kas, pat putekļu virpuļviesuļa ieskaits, palika nemainīgi spožs. Auto spēji nogriezta ceļu Rebekas hammeram un gabalu no Lauras sastādīto samteņu dobes. Pavasarī viņa bija brīvprātīgi izdaiļojusi autoservisa pagalmu, neaizmirstot pie darba norīkot arī abus automehāniķus, tāpēc Eižens sāka ienīst nevērīgo vadītāju, pirms tas izsvempās no glaunā auto.

– Ak, mans die's! Ceļi tieši tādi paši kā pirms piecpadsmit gadiem! Mīļie, mēs taču esam Eiropas Savienībā! Aļo, kur paliek Kohēzijas fonda nauda? Vai tiešām pagastvecis atkal visu sametis vienrocī? Nekas nav izmainījies! Rebeka, dārgumiņ, kāds prieks tevi atkal satikt! Jo dienas, jo jaunāka! Mīļumiņ, atzīsties, kā tev tas izdodas?

– Ē... ha-ha... paldiesiņš... ha-ha-ha!

Cilvēks, kurš izkāpa no kabrioleta, runāja bez mitas un pa divi lāgi mutēja kultūras dzīves organizētājas kvēlojošos vaigus. Beidzot kādam bija izdevies Rebeku samulsināt, viņa ierunājās neraksturīgi smalkā balstiņā un vairākkārt pieglauda frizūru. Eižena interese par atbraucēju auga augumā – samtenes pa gaisu, bet Laura pat neiepīkstas, Rebeka sarkst un bālē kā nedarbos pieķerta skolniece, bet Imalda... Vai tu traks! Sieviete bezmaz vai ar acīm aprija svešinieku, kurš, apmainījies laipnībām ar Rebeku, pievērsās pārējiem.

– O. O. Olafsons, – vīrietis paklanījās Imaldai, – var vienkārši – Olafs.

– Es zinu, ha-ha, Imalda, – sievietē uzvedās tieši tāpat kā Rebeka. Vīrietis satvēra viņas roku un cēla pie lūpām. Nezaudēdams ne uz sekundi acu kontaktu, viņš uzspieda ilgu skūpstu. Imalda nodrebēja no izjustā pieskāriena.

Svešinieks varēja būt Jūlija vienaudzis. Tumšmatainā vīrieša eleganti aplīdzinātajā kazbārdiņā uzmirdzēja pa kādam sirmam pavedienam, ap acīm vīdēja krunciņas un ēnas – gadu, noguruma, bezmiega vai, visai iespējams, uzdzīves sekas. Paprāvs deguns, nedaudz izcilni vaigu kauli, kantains žoklis. Šī bija tā retā reize, kad Eižens pētīja visnotaļ vīrišķīgās sejas vaibstus, meklēdams kur piekasīties, un saīdzis atzina – nekā tāda nebija.

– O. O. Olafsons, – atbraucējs atkārtoja, sveicinādams Eiženu. No Eižena puses rokasspiediens tīšām bija īpaši stingrs, bet manierīgais vīrietis to izturēja godam. – O... oho! Uzreiz jūtams, ka riktīgs darba rūķis!

– Madam, – Olafs pārgāja pie Lauras, saķēra aiz abām rokām un nedaudz atkāpās. – Lūk, nu jūs tikai paskatieties! Veltīgi demogrāfijas padomnieks ceļ paniku, ka latviešu tauta izmirst. Nē, latvieši neiznīks nekad, pateicoties mūsu nācijas pašai dziedzīgajām sievietēm–mātēm. Cienītā kundze, jūs jāieceļ svēto kārtā, jūs esat kā Madonna, kā pati Dievmāte, kā...

– Es esmu Laura.

– Lau... Kas? Pasaulīt mīlo! Laurēns... Tā patiešām esi tu?! Piedod, piedod, piedod! – Sekoja neskaitāmi skūpstī uz prom slīdošajiem pirkstu galiem. – Piedod, ka uzreiz neatpazinu! Laurēn! – Vīrietis spēji apķēra sarkstošo grūtnieci, tad tikpat āši atlaida vaļā. – Tas nu gan ir pārsteigums! Es necerēju, nu, tas ir cerēju, bet tu... – Olafs vēl nedaudz atkāpās, lai sievieti labāk aplūkotu, un uzmina no aizmugures pienākušā Jūlija kājai. – Oi! Es ļoti atvainojos! O. O. Olaf... Oho! Jūlis–Mūlis?

– Nu, čau, Sirdspukīt! Atkal mūspusē? – Jūlijs līdzinājās negaisa mākonim karstā vasaras pēcpusdienā. – Ko tad nu tā? Pazaudēji kaut ko, vai kā?

– O. O. Olafsons ir mūsu sponsors! – Rebeka noziņoja un iespraucās starp abiem vīriešiem un Lauru. Tas nebija grūti, atbraucējs vairs netuvojās no līdzsvara izsistajai grūtniecei, kuru savās rokās pārņēma Jūlijs.

– Un tu būtu tas pillimilli... Johaidī! Nu, tas svētceļnieks?

– Jā, – Olafs ne bez lepnuma atzinās. – *The Pilgrim* ir mans lolojums, mana ceļojumu un izklaižu aģentūra. Un, tici man, nav lielākas laimes, kad hobijs kļūst par darbu, ar kuru var arī pelnīt. Bet, ko nu es te stāstu, tu jau to zini ne sliktāk par mani, vai ne tā, Jūli–Mūli?

– Mani jau piecpadsmit gadus neviens tā nesauc!

– Proteīnu kokteiļi? – Olafs pētīja Jūlija plecu un krūšu muskuļus aiz tīšām zemāk nolaistajām kombinezons lencēm. – Bērzaines jaunais Švarcenegers.

– Pīļu mēsli? – Jūlijs pamāja uz akurāti izdzīto ūsu un bārdas ieloku apkārt Olafa mutei. – Sirdspukīte jaunā garnējumā.

– Jūli! Beidz gvelzt glupības! – Laura aizrādīja, bet Rebeka ķērās pie ietekmīgāka ieroča. Parauts aiz rokas, Olafs nespēja vai negribēja turēties sievietei pretī. To, cik svarīga var būt Rebeka, Eižens pats bija savulaik izbaudījis, bet Olafs, izkļuvis no ielenkuma, labprāt atstāja izskaidrošanas darbus viņas ziņā.

– Kāds kauns! Ko es dzirdu? Lepoties vajadzētu ar to, ka jūsu novadnieks ir TV moderators, ir spēlējis teātra izrādē...

– Divās! – Olafs atgādināja.

– Jā, piedod, divās! Vēl viņš filmējās „Ugunsgrēkā”, vairākās mākslas filmās, joprojām organizē un vada korporatīvus, ir fantastisks, zinošs, atraktīvs ceļojumu gids, bet jūs...

– Rebeka, dārgumiņ, nu jau pietiks, nu jau gana, nav ko pārles bārstīt..

– Nav ko muti dzesēt! – Jūlijs iesaucās. – Tā uzreiz vajadzēja teikt – muļtji mākslenieks! Jebšu persona bez konkrētas nodarbošanās un stabiliem ienākumiem. Kas tad būs tas tavs *Grand Prix*, ko? Laikam ceļojums līdz Bērzaines svētavotam un atpakaļ.

– Līdz Austrālijai negribēji, ko?

– Olaf, nevajag, – Rebeka sāka kušināt, – mēs taču vienojāmies!

– Divām personām! Divas nedēļas! Apmaksātas aviobiļetes un uzturēšanās! – O. O. Olafsons vairs nebija aplūsināms.